

Ansættelse af Invalidepræmien skyldes fejle Beregninger, og at Staten derfor maa hæfte herfor ligesom et privat Forsikringsselskab, der har regnet forkert, og derfor ikke vil være berettiget til Nedsættelse af Invalidenteren, selv om Statens Tilskud senere anses for stort, jfr. saaledes dog Professor *Axel Møller*, Folketingstidende 1926—27 Sp. 2854, thi at den allervæsentligste Part af Invalidenteren efter Lovens egen Opfattelse ikke er beregnet at skulle dækkes af Invalidepræmien, fremgaar jo klart og tydeligt for alle af Lovens § 5.

I øvrigt er det et stort Spørgsmaal, om selv den saakaldte Invalidepræmie uanset Navnet og uanset, at den er gradueret og fastsat til en vis Grad efter forsikringsmæssige Beregninger som dækkende omtrent $\frac{1}{3}$ af Invalidenteren, virkelig med Rette kan betegnes som egentlig Forsikringspræmie, da den jo dog utvivlsomt ikke er beregnet som noget virkelig Vederlag for det offentlige Risiko for Invalideforsørgelsen. Det offentlige Udgifter hertil udredes jo gennem de almindelige Skatter. Men heller ikke det Arbejdsgiverne paalagte Bidrag kan jo betragtes som en virkelig Forsikringspræmie og kaldes jo heller ikke saa; det er derfor i Virkeligheden en Tillægsskat eller særlig Afgift paalagt Arbejdsgiverne som formentlig i Invalideforsørgelsen særligt interesserede. Ogsaa dette „Bidrag“ maa derfor utvivlsomt som enhver anden offentlig Afgift ved ny Lov kunne ændres, forhøjes eller nedsættes. Men hvorfor skulde der saa i Grunden gælde noget andet om den saakaldte Invalidepræmie, der jo ogsaa kun er et de allermost interesserede Kredse paalagt Bidrag eller særlig Afgift, fordi man, som Lovens Motiver udtaler, har anset det „for et rimeligt Krav, at Borgerne selv skal yde Bidrag til at sikre sig mod Følgerne af Invaliditet.“*) At denne Invalidepræmie i alt Fald ikke i privatretlig Forstand kan opfattes som virkelig „Vederlag“ for den af Staten garanterede Ret til Invalidrente, kan i hvert Fald ikke omtvistes.

Og paa lignende Maade kan den saakaldte „Invalideforsikringsfond“ heller ikke sidestilles med private Forsikringsselskabers Forsikringsfonds. Den Maade, hvorpaa Midlerne til Forsikringsudgifternes Afholdelse opsamles i denne Fond, har intet tilfælles med de forsikringsmæssige Beregninger, hvorpaa private erhvervsdrivende Forsikringsselskabers Forsikringsfonds baseres, idet jo kun den allermindste Del af dens Indtægter baseres paa Invalidepræmier fra de sikrede selv, og hele Resten hviler paa Tilskud andetsteds fra, særlig direkte fra det offentlige. I hvilken Grad man ved hele denne Statsforsikring har set bort fra alle rent forsikringsmæssige Hensyn, fremgaar jo allerbedst deraf, at Loven for hurtigst muligt at hjælpe Invaliderne bort fra den rene Fattigforsørgelse og ind under den nye Invalideforsørgelse med Ret til en fast aarlig Invalidrente uden Fattighjælps Virkninger lod Lovens Ordning uden nogen som helst Karenstid træde i Kraft straks for alle de daværende nydende Sygekassemedlemmer, som var herboende danske Statsborgere med den naturligtvis fuldt forudsete Virkning, at derved et uhyre Antal — største Parten af de nuværende ca. 18 500 Invaliderentyndere — straks fik Krav paa aarlig Invalidrente uden Hensyn til, ikke blot, at de saa godt som ikke kom til at betale nogen som helst Invalidepræmie, men ogsaa uden Hensyn til, at de allerede var Invalid, inden de optoges som forsikrede mod Invaliditet, hvilket som anført vilde være utænkeligt med Hensyn til noget privat Forsikringsselskab, der ikke straks vilde gaa nedenunder og hjem.

At Invalideforsikringsloven sit Navn tiltrøds ikke kan sammenstilles med en almindelig Forsikringslov i privatretlig Forstand, blev da ogsaa allerede under Invalideforsikringslovens Behandling paa Rigsdagen saa skarpt som muligt pointeret af det utvivlsomt mest forsikringskyndige Medlem paa Rigsdagen, nemlig Folketingsmand, Forsikringsdirektør *Gamborg*. Overfor en Udtalelse af Regeringspartiets Ordfører, Læge *Hegelund-Lange*, der havde ytret sig saaledes, at „da Spørgsmaalet paa det foreliggende Lovforslag er ordnet forsikringsmæssigt, har det været nødvendigt at skabe en Fond, til hvilken Præmierne skal indgaa“,**) udtalte Direktør *Gamborg*: „Men jeg vil gøre opmærksom paa, at nogen Forsikringsfond, i alt Fald i forsikringsteknisk Betydning, foreligger der slet ikke noget om i Lovforslaget. Det, der foreligger i Lovforslaget, er dette, at man danner en Kasse, man køber eller anskaffer sig en Pengekasse, og i den lægger man de Penge, der kommer ind, og af den tager man de Penge, der skal gives ud til denne Forsikring. Men det har ikke noget som helst at gøre med „Forsikringsfond“ i forsikrings-

*) Se Rigsdagstidenden 1920—21, Tillæg A. Sp. 2987 flg.

**) Folketingets Forh. 1920—21, Sp. 2839.